

Sygnatura akt: I C 247/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: sekr. sąd. Jagoda Mazur

po rozpoznaniu w dniu 08 sierpnia 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...)**z siedzibą w K.

przeciwko: **M. T.**

- o zapłatę,

I. oddała powództwo w całości;

II. ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 20 sierpnia 2018 r.

Sygn. akt I C 247/18 upr

UZASADNIENIE

W dniu 28 lutego 2018 r. powód (...) z siedzibą w K., działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierował do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym wnosił o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej M. T. kwoty 1.422,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż dochodzoną wierzytelność nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji z 20 czerwca 2017 r., a powstała ona w wyniku braku regulowania przez pozwaną stałych opłat abonamentowych za usługi świadczone przez pierwotnego wierzyciela, związanych z korzystaniem ze sprzętu dekodującego sygnał, a także braku zwrotu udostępnionego sprzętu. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: należność główna wynosząca 1.112,02 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości 310,26 zł naliczone od następnego dnia wymagalności poszczególnych opłat abonamentowych lub dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. (k.2-6).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 16 marca 2018 r., wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał wskazaną sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wąbrzeźnie, jako sądowi właściwości ogólnej pozwanej (k.6v).

Pozwana na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2018 r. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia i w przypadku uznania przez Sąd jego zasadności domagała się oddalenia powództwa (k.40 - czas zapisu: od 00:01:53).

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 2012 r. pozwana M. T. zawarła z operatorem świadczącym usługi tv (...) S.A. w W. umowę o abonament z zestawem promocyjnym optimum hd. Czas obowiązywania umowy wynosił 18 miesięcy. Pozwana otrzymała od operatora do bezpłatnego używania dekodera wraz z kartą, które stanowiły własność (...) S.A. Ponadto pozwana dokonała nabycia anteny służącej do prawidłowego korzystania z dekodera. Pozwana była zobowiązana do regulowania opłat wskazanych w dokumentach płatniczych, które otrzymywała w formie zindywidualizowanych komunikatów przesyłanych na dekodera i wyświetlanych w odbiorniku. W przypadku rozwiązania, wygaśnięcia lub zakończenia w inny sposób umowy, na pozwanej ciążył obowiązek niezwłocznego, nie później niż w terminie 14 dni zwrotu udostępnionego dekodera i karty dekodującej, a w przypadku opóźnienia lub niezwrócenia - zapłaty kar określonych w cenniku (rozdział VIII, pkt 12-13 regulaminu świadczenia usług). Operator miał prawo zawiesić świadczenie usług w przypadku braku terminowego ponoszenia opłat przez abonenta. W przypadku zawieszenia świadczenia usług z przyczyn leżących po stronie abonenta i braku regulowania zaległych opłat umowa ulegała automatycznemu rozwiązaniu po 30 dniach od daty zawieszenia usług po uprzednim wezwaniu abonenta do uregulowania zaległych opłat (rozdział XII pkt 10 regulaminu).

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***umowa o abonament (k.24-24v);***
- ***umowa sprzedaży (k.25);***
- ***regulamin świadczenia usług (k.20-23v).***

Z dniem 2 czerwca 2014 r. doszło do połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., poprzez przeniesienie całego majątku (...) S.A. w W. (spółka przejmowana) na (...) S.A. z siedzibą w W..

Okoliczność bezsporna, ponadto dowód:

- ***fragment odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców w KRS (k.17v-18).***

Pozwana co najmniej do czerwca 2014 r. nie regulowała terminowo opłat abonamentowych, jej zaległość na dzień 4 lipca 2014 r. wynosiła 113,46 zł, dlatego operator (...) S.A. wystawił dokument wskazujący saldo zadłużenia z terminem zapłaty do 18 lipca 2014 r. Z powodu braku uregulowania zaległych opłat w kwocie 112,02 zł, w dniu 31 lipca 2014 r. operator rozwiązał z pozwaną umowę o świadczenie usług z jej winy. Ponieważ po rozwiązaniu umowy pozwana nie zwróciła operatorowi sprzętu, naliczył on karę umowną - odszkodowanie w wysokości 300 zł z terminem płatności do 29 września 2014 r. Ponadto w dniu 26 stycznia 2016 r. wystawił on notę obciążeniową nr (...), w której obciążył pozwaną odszkodowaniem za niezwrócony sprzęt w kwocie 700,00 zł z terminem płatności określonym na 19 lutego 2016 r.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***saldo zaległości (k.26);***

- nota księgową (k.25v);

- wyciąg z listy dłużników (k.19v).

W dniu 20 czerwca 2017 r. (...) S.A. w W. zawarł z (...) z siedzibą w K. umowę sprzedaży wierzytelności. Na podstawie tej umowy pierwotny wierzyciel dokonał przelewu na stronę powodową wierzytelności względem pozwanej wynikających z dokumentów księgowych opiewających na kwoty 112,02 zł, 300,00 zł i 700,00 zł, łącznie 1.112,02zł, o czym zawiadomił ją pismem z 14 sierpnia 2017 r. Jednocześnie powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty w terminie do 24 sierpnia 2017 r. kwoty 1.380,05 zł, na którą składały się należność główna wraz z odsetkami wynoszącymi 268,03 zł.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z listy dłużników (k.16-19v);

- informacja o zmianie wierzyciela (k.14);

- przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia(k.14v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwaną zobowiązań wynikających z umowy o abonament w związku z przelewem wierzytelności na jego rzecz, w tym nieuiszczonych opłat oraz kar umownych za brak zwrotu udostępnionego sprzętu stanowiącego własność operatora.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu. Dłużnikowi zaś przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Łącząca pierwotnego wierzyciela z pozwaną umowa o abonament stanowiła umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą reguluje art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2014.243).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie miał charakter bezsporny. Pozwana nie kwestionowała faktu, ani skuteczności umowy przelewu zawartej pomiędzy powodem a pierwotnym wierzycielem, potwierdziła zawarcie umowy o abonament z pierwotnym wierzycielem i nie negowała braku uregulowania płatności za świadczone na jej rzecz usługi oraz zasadności obciążenia jej karami umownymi związanymi z brakiem zwrotu sprzętu dekodującego sygnał tv. Podniosła jednak zarzut przedawnienia i na wypadek uznania przez Sąd jego zasadności domagała się oddalenia powództwa.

Ustawowym skutkiem przedawnienia jest powstanie po upływie jego terminu, po stronie tego, przeciwko komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia (tzw. zarzut peremptoryjny). Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie naturalne, którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji.

Rolą Sądu w niniejszej sprawie było zbadanie kluczowych w tym zakresie elementów łączących się z terminem przedawnienia roszczeń i początkiem jego biegu.

Należy wskazać, iż roszczenie pierwotnego wierzyciela pozostawało w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, a tak ustalona kwalifikacja nie mogła ulec zmianie z powodu zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Dlatego Sąd przyjął, iż termin jego przedawnienia wynosił 3 lata (art. 118 k.c.). Z kolei roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia, jako roszczenie okresowe, przedawniało się w terminie 3-letnim zgodnie z art. 118 k.c., nie później jednak niż z upływem terminu, w którym przedawniało się roszczenie o zapłatę kwoty głównej (vide: wyrok SN z 20. (...), sygn.. IV CSK 134/05, Legalis nr 156806).

Wskazaną przez powoda datą wymagalności roszczenia o zapłatę kwoty 112,02 zł tytułem zaległych opłat abonamentowych był 18 lipiec 2014 roku, natomiast roszczenia o zapłatę 300,00 zł kary umownej/odszkodowania za brak zwrotu sprzętu – 29 września 2014 roku. Wymagalność należy łączyć z upływem terminu spełnienia świadczenia, dopiero bowiem po jego upływie, kiedy dłużnik popada w opóźnienie, wierzyciel dysponuje skutecznymi środkami dochodzenia roszczeń (vide: uchwała SN z 20.04.2012r., sygn. III CZP 10/12, Legalis nr 457217). Oznacza to iż wskazane należności obciążające pozwaną uległy przedawnieniu z upływem 3 lat, odpowiednio w dniach 19 lipca 2017 roku i 30 września 2017 roku. Ponieważ powód wniósł pozew w niniejszej sprawie dopiero 28 lutego 2018 roku, podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia w tym zakresie należało uznać za skuteczny.

Odrębnej analizy wymagała kwestia należności naliczonej przez pierwotnego wierzyciela tytułem odszkodowania w kwocie 700,00 zł za niezwrócony sprzęt dekodujący, wynikającej z noty księgowej nr (...) wystawionej 26 stycznia 2016 r., w której określono termin płatności na dzień 19 lutego 2016 r. Wprawdzie teoretycznie roszczenie to powinno stać się wymagalne z dniem 20 lutego 2016 roku (według powoda był to dzień 19 lutego 2014 roku), to jednak ustalenie w taki sposób daty jego wymagalności nie może zasługiwać na aprobatę z poniższych względów.

Analiza art. 120 k.c. in fine prowadzi do wniosku, iż początek biegu terminu przedawnienia nie powinien być utożsamiany z dniem faktycznego podjęcia „określonej czynności przez uprawnionego”, ponieważ we wskazanym przepisie chodzi o dzień, w którym wierzyciel mógł tego dokonać w obiektywnie najwcześniejszym możliwym terminie. Powiązanie początku biegu terminu przedawnienia z samą okolicznością wystawienia noty obciążeniowej zawierającej termin spełnienia świadczenia, prowadziłoby do stanu, w którym to do wierzyciela należałoby decydowanie, kiedy roszczenie ulegnie przedawnieniu, a dłużnik mógłby pozostać związany w nieskończoność, co skutkowałoby obejściem zakazu przewidzianego w art. 119 k.c. Dokonanie ustalenia, kiedy uprawniony mógł najwcześniejszym podjąć czynność, o której mowa w analizowanym przepisie, powinno być poczynione in casu, po przeprowadzeniu analizy konkretnego stanu faktycznego, ponieważ nie jest możliwe stworzenie uniwersalnej zasady odnoszącej się do wszystkich przypadków (por. wyr. SN z dnia 16 listopada 1995 r., sygn. II CRN 156/95, Lex nr 28739; wyrok SN z dnia 24.04.2003r., sygn. I CKN 316/01, Lex nr 112177; Adam Jedliński, Komentarz do art. 120 kc).

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, iż pozwana co najmniej od czerwca 2014 roku posiadała zaległości w regulowaniu na rzecz operatora opłat abonamentowych, dlatego z jej winy w dniu 31 lipca 2014 roku została rozwiązana umowa o abonament (co wynika wprost z uzasadnienia pozwu – k. 4). Rozwiązanie umowy zaktualizowało – wynikający z regulaminu świadczenia usług - obowiązek pozwanej do zwrotu operatorowi sprzętu dekodującego sygnał tv w terminie 14 dni. Pierwotny wierzyciel miał zatem możliwość wystawienia noty obciążeniowej za niezwrócenie sprzętu najwcześniejszym 15 sierpnia 2014 roku, dlatego w ocenie Sądu to właśnie od tej daty należy liczyć początek biegu terminu przedawnienia. Do upływu 3-letniego terminu przedawnienia doszło więc 16 sierpnia 2017 roku, a skoro pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 28 lutego 2018 roku, podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia także w tym zakresie okazał się skuteczny.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda należało w całości oddalić, o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku Sąd ustalił, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, iż koszty procesu ponosi strona powodowa, która w całości przegrała spór sądowy.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

W., 10 września 2018r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska